

Hà Nội: Bún Măng - Cháo Chửi

Trong thực tại, con người mới xã hội chủ nghĩa, sản phẩm của chế độ mới, là con người mưu mẹo, khéo xoay xở, biết chui lách qua quy định và luật pháp, ngoài mặt thì có vẻ nể nang chế độ, nhưng trong đầu thì chẳng sợ cái gì, chẳng sợ ai, chỉ tin vào tài tháo vát, nghĩa là chẳng nể phục một ai. Đấy có thể là con người bất mãn, mà không dám phản kháng, trăn trở mà không dám nói ra, cứ ầm ức, dồn nén đến mức phải văng một câu tục cho nó hả! Phản ánh cái sự ầm ức không nể phục ấy là những hành động bất tuân luật lệ vụn vặt, nói năng thô lỗ, chửi chớ, mắng mào, "ba que; xỏ lá", đều cáng. Có những bà, những cô bán hàng vừa bán vừa như xua đuổi khách:

- Chỉ có vậy thôi, mua thì mua, không mua thì cút!
- Ông cút thì ông "đ." mua!
- Mày về mà đ. mẹ mày ấy!

Nhưng đa số là người cần, cứ phải nuốt nhục mà mua. Vì dù đi chỗ khác xa hơn, thì cũng vẫn là thứ hàng thiếu phẩm chất, bị cân thiếu, bị rút ruột, bị nhồi độn... gian dối như thế.

Trong Hà Nội mới xã hội chủ nghĩa này lần đầu tiên xuất hiện cảnh vừa bán, vừa mắng chửi; mà vẫn cứ có người mua! Hiện tượng ấy, Thảo cho đó là một biểu hiện thô bạo phản ánh sự bức bối của xã hội. Chứ nếu cuộc sống êm thấm, vui vẻ, bình thường thì đâu có ai lại chửi đổng bâng quơ như thế. Hà Nội mới nay là nơi không còn chú ý tới thanh lịch, nói chi tới đức hạnh. Lịch sự, lễ phép là điều xa xỉ, lạc, hậu. Một cử chỉ kính trên, nhường dưới bị coi là đã lỗi thời. Không còn ai dám nói tới nhân phẩm, đạo đức nữa. Cứ như thế, cả một nền "văn hoá đều giả" phát triển, với thời gian đã tạo ra một xã hội tàn nhẫn đến mức thô bạo. Vậy mà chưa một ngòi bút tả thực của nhà văn nào dám đụng tới. Họ biết đụng tới nó là đụng tới chế độ. Vì ai cũng dư biết trách nhiệm đối với tình trạng thô bạo ấy là của chế độ, nhưng đối với Thảo, chỉ cần có sự phân tích sáng suốt để đi sâu hơn, đi xa hơn. Vì chính chế độ cũng không hề muốn để xảy ra sự suy thoái đạo đức như thế vẫn đề là phải tìm ở đâu cho ra thủ phạm đã gây ra tình trạng suy đồi nhân cách, suy đồi phong tục xã hội này?

Những món ngon của Hà Nội thừa nào, nay nó bị xuống cấp, bị dọn ra bày ra bán vô trật tự, ở những chỗ thô thiển, nhem nhuốc, ketch cớm, nên nó không còn ngon đúng với những hương vị thanh tao của nó như xưa.

Món có thể ngon, nhưng nay chỗ ngồi không ngon, con người này cũng không ngon, không còn mấy ai sành sỏi về hương vị thổ ngơi của Hà Nội, câu chuyện nay thì đậm mùi "quê ta" ở những nơi xa lạ... nên cũng không phải là những chuyện ngon lành, dí dỏm, tế nhị của người Hà Nội chính gốc nữa

(Tri Vũ -Những lòai Trăng trời- Chương VIII)

Bún 'măng', cháo 'chửi'

Quán bún nằm sâu trong chợ Ngô Sĩ Liên (quận Đống Đa, Hà Nội) chỉ bán từ 11h đến 15h hằng ngày nhưng vẫn nườm nượp khách ra vào. Tuy nhiên, thái độ phục vụ ở đây rất đỗi kỳ lạ. Bún lười Hà Nội có vị ngọt của lười heo ninh, mùi thơm của lười vừa chín đến độ vẫn dẻo mà lại không dai, màu nước bún đỏ dịu của cà chua... nên dù giá bán không rẻ vẫn đông khách. Thế nhưng

bún lười không nổi tiếng bởi hương vị mà yếu tố tạo nên thương hiệu cho quán chính là thái độ phục vụ của chủ quán và nhân viên. Đã đến quán, ít ai quên giọng điệu "thánh thốt" của bà chủ: "Để xe kiểu gì vậy? Ăn thì để xe cho gọn vào không thì về luôn đi".

Quán bún "măng" ở ngõ chợ Ngô Sĩ Liên. Ảnh: NLD

Chủ chửi cứ chửi, xung quanh, khách lảng lạng ăn, người đợi cũng lảng lạng đợi, không nói lấy một lời. Hai người khách mới bước vào, đang loay hoay tìm chỗ đã bị bà chủ "rèn luyện tinh thần": "Đừng đứng chổng mông vào mặt người khác như thế, gọi gì gọi luôn đi, không có hết là nhin đấy! Ăn gì?". Chỉ

thấy người con gái trả lời lí nhí: "Cho hai bát bún lười" rồi lảng lạng đi vào phía góc quán.

Khách đến đây đều phải cố gắng không để ý đến những giác quan không cần thiết chỉ tập trung vào khứu giác và vị giác. Thấy mang nhâm thức ăn, nhiều người cũng không dám thối mũi, đành ráng ăn cho xong. Ngay cả khi tính tiền, bà chủ cũng làm cho không ít khách hàng sợ xanh mặt: “*Có 15.000 đồng một bát thối! Chị ăn mấy bát thì cứ nhân lên mà trả tiền*”.

Đông khách không thua kém gì bún “măng” Ngô Sĩ Liên: cháo “chửi” Nhà Thờ.

Bà chủ ở đây không chửi khách mà chửi nhân viên. Từ tờ mờ sáng cho đến tận đêm khuya, nơi đây ảm ỉ tiếng măng, chửi. Người giữ xe của quán tâm sự: “*Bà chủ khỏe lắm, ra rả từ sáng đến đêm mà không biết mệt, hề có mặt ở quán là chửi, đang ăn cũng chửi, mắt xem vô tuyến mòm cũng không quên chửi...*” Nghe bà chủ chửi nhân viên, khách lạ thì cau mặt, khách quen thì cười tủm tỉm cho đây là một “đặc sản”. Nhiều thực khách khi đã trót bước chân vào quán không khỏi ái ngại, lầm bầm: “*Biết thế này khỏi đến, dù ngon đến đâu cũng không bao giờ quay lại*”. Một nữ khách hàng ruột của quán “bún chửi” chia sẻ bản thân đã thưởng thức món bún tại quán này gần 10 năm nay và không ít lần cô đã bị chủ quán chửi mắng thậm tệ.

Sau khi phóng sự về quán “bún chửi” ở phố Ngô Sĩ Liên (Hà Nội) được phát sóng trên CNN, một cuộc tranh luận gay gắt nổ ra. Nhiều người tỏ ra bất bình cho rằng quán “bún măng” lên truyền hình Mỹ đã làm xấu đi hình ảnh Việt Nam trong mắt bạn bè quốc tế. Ngược lại, nhiều người lại tỏ ra thích thú và tự hào khi món ăn quê hương xuất hiện trên kênh truyền hình nổi tiếng.

Từ khi lên kênh truyền hình CNN của Mỹ, rất nhiều người đã tìm đến quán ‘bún chửi’ để thưởng thức - Ảnh: Tuấn Thắng.

Theo ghi nhận của PV VTC News, ngay sau khi được phát sóng trên truyền hình Mỹ, lượng khách vào quán “bún măng, cháo chửi” này ngày một đông, bất chấp việc chủ quán từng

vung lời chửi mắng khách hàng và bị số đông dư luận phản ứng.